

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marty Coufalové a soudkyně JUDr. Vladimíry Strakové a JUDr. Eustasie Rutarové ve věci

žalobce: **ČEZ Distribuce, a.s.**, IČO 24729035
sídlem Teplická 874/8, 405 02 Děčín - Děčín IV-Podmokly

proti
žalovaným:

1. **Ing. Lee Louda**
sídlem Vodičkova 41, 110 00 Praha 1
insolvenční správce dlužníka OKD a.s., IČO 26863154
sídlem Stonavská 2179, Doly, 735 06 Karviná
zastoupený advokátem JUDr. Dušanem Dvořákem
sídlem Hlinky 505/118, 603 00 Brno

2. **OKD, a.s.**, IČO 26863154
sídlem Stonavská 2179, Doly, 735 06 Karviná
zastoupená advokátem JUDr. Vladimírem Jírouskem
sídlem Preslova 361/9, 702 00 Ostrava

o určení pravosti a výše pohledávky

k odvolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 7. 2017,
č. j. 32 ICm 3179/2016-63 (KSOS 25 INS 10525/2016)

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. ve vztahu k žalovanému 1) a ve výroku II. **potvrzuje.**

II. Ve vztahu k žalovanému 2) se rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. **mění** tak, že žaloba se odmítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Šlajsová.

III. Na náhradě nákladů řízení je žalobce povinen zaplatit žalovanému 2) 12.342 Kč k rukám advokáta JUDr. Vladimíra Jirouska do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Na náhradě nákladů odvolacího řízení je žalobce povinen zaplatit žalovanému 1) částku 4.114 Kč, k rukám advokáta JUDr. Dušana Dvořáka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

V. Na náhradě nákladů odvolacího řízení je žalobce povinen zaplatit žalovanému 2) částku 8.690,80 Kč, k rukám advokáta JUDr. Vladimíra Jirouska do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem soud prvního stupně návrh, aby soud určil, že dílčí pohledávky žalobce společnosti ČEZ Distribuce, a.s., IČO 24729035, se sídlem Děčín – Děčín IV – Podmokly, Teplická 874/2, PSČ 402 00 ve výši 5.260.687,50 Kč uplatněné přihláškou ze dne 29. 6. 2016 v rámci insolvenčního řízení vedeného u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016 na majetek dlužníka, společnosti OKD a.s., IČO 26863154, se sídlem Stonavská 2179, 735 06 Karviná – Doly jsou po právu, zamítl (výrok I.), žalobce zavázal zaplatit žalovanému č. 1 na náhradě nákladů řízení částku ve výši 12.342 Kč k rukám advokáta žalovaného č. 1 do tří dnů od právní moci rozhodnutí (výrok II.) a žalobce zavázal dále zaplatit žalovanému č. 2 na náhradě nákladů řízení částku ve výši 12.342 Kč k rukám advokáta žalovaného č. 2 do tří dnů od právní moci rozhodnutí (výrok III.). Podle odůvodnění se žalobou ze dne 2. 9. 2016 podanou pouze proti insolvenčnímu správci, žalobce domáhal požadovaného určení, že jeho pohledávky přihlášené do insolvenčního řízení společnosti OKD, a.s. jsou po právu, že pohledávky vznikly z titulu nároku na náhradu škody, když důlní činností dlužníka došlo ke ztrátám na zařízení distribuční soustavy žalobce. Žalovaný č. 1 postavil svou obranu na tvrzení, že kromě něho popřel na přezkumném jednání pohledávky i dlužník, dnes žalovaný č. 2. Protože žalobu žalobce podal jen proti insolvenčnímu správci, k pohledávce popřené co do pravosti se nepřihlíží a pohledávka popřená co do výše nebo pořadí je v takovém případě zjištěna ve výši nebo pořadí uvedeném při jejím popření. Soud by měl tedy žalobu vůči němu zamítnout. Žalobce však navrhl přistoupení dlužníka, žalovaného č. 2 do řízení a soud o jeho přistoupení na stranu žalovanou rozhodl. Protože přezkumné jednání se konalo 10. 8. 2018, vyrozumění insolvenčního správce o popření pohledávky bylo žalobci doručeno dne 22. 8. 2016, byla žaloba podána u soudu dne 2. 9. 2016 proti žalovanému č. 1 v zákonné lhůtě dle ustanovení § 198 odst. 1 insolvenčního zákona. Ve vyrozumění insolvenčního správce žalobci doručeném je obsaženo poučení podle ustanovení § 198 a § 333 odst. 2 IZ, je obsahově určité, úplné a srozumitelné a obsahuje dostatečné poučení pro žalobce o tom, že jeho přihlášenou pohledávku popřel insolvenční správce a shodně s ním i dlužník a tedy že incidenční žaloba musí být v případě povolení reorganizace podána proti insolvenčnímu správci i proti popírajícímu dlužníkovi ve lhůtě ve výzvě uvedené. Žalobce proto k tomu, aby měl úspěch, musel žalobu podat v zákonem stanovené lhůtě jak proti insolvenčnímu správci, tak proti insolvenčnímu dlužníkovi, který rovněž pohledávku popřel. Jelikož lhůta k podání incidenční žaloby na určení pravosti pohledávky proti dlužníkovi uplynula dne 12. 9. 2016, nelze již tento nedostatek zhojit a na tomto závěru nic nezmění ani rozhodnutí soudu o přistoupení dlužníka na stranu žalovanou, jelikož při rozhodování o přistoupení dalšího účastníka do řízení soud neposuzuje otázku věcné legitimace tohoto účastníka. Úvaha o tom, zda návrh na přistoupení dlužníka do řízení byl učiněn včas, je vyhrazena věcnému posouzení žalobou uplatněného nároku, přičemž odkázal na usnesení NS ČR ze dne 28. 11. 2013, sp. zn. 29 Cdo 25/2013. Žalobu proto z důvodu nedostatku pasivní legitimace zamítl, neboť žalovaným v době určené pro podání žaloby měl být vedle

insolvenčního správce rovněž i dlužník. Výrok o náhradě nákladů řízení odůvodnil ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř.

2. Proti tomuto rozsudku, a to všem jeho výrokům, podal odvolání žalobce, který je přesvědčen, že rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci a že soud dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním. Poukázal na to, že přezkumného jednání, které se v dané věci konalo dne 10. 8. 2016, se nezúčastnil, dne 22. 8. 2016 mu bylo doručeno písemné vyrozumění žalovaného č. 1 o tom, že žalobcova přihlášená nevykonatelná pohledávka byla na přezkumném jednání částečně popřena co do pravosti a co do výše 5.260.687,50 Kč ze strany žalovaného č. 1 a žalovaného č. 2, a to z takto definovaného důvodu: „Pohledávku popíráme co do důvodu z toho důvodu, že přihlášený nárok na náhradu důlních škod je nedůvodný, nevznikl, přičemž pro případ, že by bylo prokázáno, že nárok na náhradu škody vznikl (což IS odmítá), popíráme pohledávku rovněž co do výše s tím, že správná výše pohledávky činí 1.000 Kč.“ Dále cituje, jaké poučení bylo ve vyrozumění obsaženo a namítá, že ho nelze považovat za řádně provedené poučení ve smyslu požadavků stanovených právním řádem a zejména insolvenčním zákonem. Podle něho poučení ve vyrozumění nelze považovat ani za obsahově určité, ani za srozumitelné či úplné či obsahově dostačující, ale naopak je neurčité, nesrozumitelné a nelze jej za dostatečné po obsahové a věcné stránce považovat. Podle žalobce žalovaný č. 1 nesplnil zákonem uloženou povinnost a řádně ho nepoučil ve smyslu ustanovení § 336 odst. 2 insolvenčního zákona, když vyrozumění neobsahuje ani stručnou informaci, že byla povolena reorganizace žalovaného č. 2. Rozebírá, proč konkrétně považuje poučení za nedostatečné a zjevně vadné a i na to, že není jediným subjektem (věřitelem), který z důvodu zjevně vadného poučení provedeného insolvenčním správcem podal žalobu na určení pravosti a výše pohledávky toliko proti insolvenčnímu správci. Vyrozumění podle něho obsahuje nezákonné poučení a soud tuto skutečnost nemůže klást k tíži žalobce. Podle něho se mu nedostalo řádného poučení zejména o důsledcích a následcích ustanovení § 336 odst. 2 IZ, což samo o sobě zakládá důvod pro zrušení napadeného rozsudku. Odvolací soud by měl kriticky vyhodnotit jím uvedené skutečnosti a vyhodnotit otázku, zda smyslem vadně provedeného poučení nebyla snaha insolvenčního správce navodit situaci, aby věřitelé, jejichž pohledávky byly popřeny, nepodávali incidenční žaloby na insolvenčního dlužníka a aby tyto směřovaly toliko proti insolvenčnímu správci. Podle něho pokud v poučení ve vyjádření absentuje poučení o následcích, k nimž může dojít, nebude-li žaloba podána proti insolvenčnímu dlužníkovi, tak nemohl počít ani běh lhůty k podání předmětné žaloby. Je přesvědčen o tom, že závěry učiněné soudem prvního stupně na základě rozsudku NS ČR ve věci sp. zn. 29 ICD o 1/2011 a rozsudku sp. zn. 29 Cdo 4515/20017 nejsou v dané věci použitelná vzhledem k jinému znění dotčených ustanovení insolvenčního zákona. Podle žalobce insolvenční správce a insolvenční dlužník disponují samostatnými popěrnými právy a tedy úkon učiněný kterýmkoliv z nich nelze považovat za úkon učiněný i tím druhým z nich a žalobce je přesvědčen, vyrozumění sepsané a podepsané pouze žalovaným č. 1, v němž se okrajově zmínil, že došlo k popření pohledávky i ze strany žalovaného č. 2, nemůže být relevantním podkladem, ze kterého žalobce mohl a měl dovozovat, že existuje důvod k podání incidenční žaloby rovněž proti žalovanému č. 2. Podle jeho názoru samostatnost popěrných práv insolvenčního správce a insolvenčního dlužníka v sobě musí logicky zahrnovat také povinnost insolvenčního dlužníka řádně vyrozumět své věřitele o skutečnostech, že došlo k popření jejich přihlášených pohledávek insolvenčním dlužníkem. V projednávané věci dle jeho přesvědčení existovala jediná zákonná možnost, že dlužník č. 2 musel poslat žalobci, který se nezúčastnil přezkumného jednání, své vlastní separátní vyrozumění o tom, že popřel jeho přihlášenou nevykonatelnou pohledávku. Pokud takovéto vyrozumění nikdy neposlal, nemohla žalobci začít běžet ani lhůta pro podání incidenční žaloby proti žalovanému č. 2. Navíc je přesvědčen, že žalovaný č. 2 je ve sporu věcně legitimován, když soud prvního stupně rozhodl o přistoupení žalovaného č. 2 do řízení, a to dlouho předtím, než bylo

zahájeno soudní jednání a žalovaný č. 2 tedy mohl ve sporu řádně uplatňovat a hájit svá práva. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

3. Žalovaný č. 1 považoval rozsudek soudu prvního stupně za věcně správný a navrhoval, aby ho odvolací soud potvrdil. Odkázal na svoje vyjádření ze dne 11. 11. 2016 a 24. 7. 2017 s tím, že je zcela zřejmé, že pokud žalobce podal žalobu jenom proti žalovanému č. 1 (insolvenčnímu správci) a v zákonem stanovené lhůtě žalobu včas nepodal i proti žalovanému č. 2, když tento byl do řízení přibrán jako účastník řízení toliko v návaznosti na návrh žalobce ze dne 24. 2. 2017, zatímco lhůta k podání incidenční žaloby na určení pravosti pohledávky proti dlužníku uplynula dne 12. září 2016, musí soud zamítnout žalobu podanou včas i proti žalovanému č. 1. Tyto závěry jsou podle něho v naprostém souladu s ustálenou judikaturou vyšších soudů, zejména Vrchního soudu v Praze, a to rozsudku ze dne 5. 10. 2015, č. j. 104 VSPH 536/2015-94, jakož i se závěry odvolacího soudu v incidenčních sporech, např. pod č. j. 18 VSOL 371/2017-74.
4. Žalovaný č. 2 rovněž považoval napadený rozsudek za věcně správný s tím, že žalobce v odvolání pouze opakuje námitky, které uvedl již v řízení v prvním stupni a s nimiž se krajský soud v rozhodnutí zcela vyčerpávajícím způsobem vypořádal. Navrhl proto rozsudek jako věcně správný potvrdit.
5. Odvolací soud poté, co dospěl k závěru, že odvolání je podáno včas, osobou oprávněnou, má náležitosti podle ustanovení § 205 odst. 1 o.s.ř. a odvolací důvody podřaditelné pod ustanovení § 205 odst. 2 písm. e) a g) o.s.ř. přezkoumal napadený rozsudek, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání žalobce co do základu věci důvodné není, ale že je třeba ve vztahu k žalovanému 2) rozsudek změnit, avšak nikoliv tak, jak to požaduje žalobce.
6. Podle obsahu spisu v řízení zahájeném dne 2. 9. 2016 se žalobce podanou žalobou proti žalovanému Ing. Lee Loudovi, insolvenčnímu správci dlužníka OKD, a.s., domáhal určení, že dílčí pohledávky žalobce ve výši 5.260.687,50 Kč uplatněné přihláškou ze dne 29. 6. 2016 v rámci insolvenčního řízení vedeného u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016 na majetek dlužníka, společnosti OKD, a.s. jsou po právu a tvrdil, že přihlásil z titulu nároku na náhradu škody způsobenou dlužní činností dlužníka tři dílčí pohledávky v celkové výši 5.261.687,50 Kč, dne 22. 8. 2016 mu bylo doručeno oznámení insolvenčního správce o výsledku přezkumného jednání ze dne 16. 8. 2016, z něhož nepřímě vyplývá, že insolvenční správce uznal pohledávku žalobce ve výši 1.000 Kč a ve zbývajících částech, tedy v částce 5.260.687,50 Kč byly pohledávky popřeny. Žalobci není jasné, proč má být pohledávka uznána právě ve výši 1.000 Kč a žalobu podává v souladu s ustanovením § 198 IZ a uvádí skutečnosti ohledně uplatněného nároku na náhradu škody. Žalovaný insolvenční správce navrhl zamítnutí žaloby, a to z toho důvodu, že navzdory tomu, že pohledávka byla popřena ze strany insolvenčního správce a rovněž ze strany dlužníka, směřuje incidenční žaloba pouze proti insolvenčnímu správci. Z ustanovení § 336 odst. 2 IZ však plyne, že v reorganizaci je dlužník nadán vlastním popěrným právem a pro popření pohledávky dlužníkem platí tedy obdobně ustanovení o zjištění pohledávky týkající se insolvenčního správce s účinky předjímanými v § 198 odst. 1 věta třetí IZ. Včasnou žalobu podanou přihlášeným věřitelem pouze proti popírajícímu insolvenčnímu správci má soud zamítnout. Žalobce nesouhlasil s tím, že bylo třeba incidenční žalobu podat i proti dlužníkovi, měl za to, že žaloba na určení pravosti a výše pohledávky byla podána správně proti insolvenčnímu správci jako v řízení samostatně pasivně legitimovanému účastníkovi a že podání žaloby pouze proti němu je dostačující. Zároveň však proto, že neobdržel vyrozumění podle § 197 odst. 2 IZ od dlužníka, nemohla podle něho mu uplynout lhůta pro podání incidenční

žaloby vůči dlužníkovi a z opatrnosti navrhl, aby soud připustil přistoupení dlužníka společnosti OKD, a.s., IČO 26863154 do řízení na straně žalované. Soud prvního stupně o přistoupení dlužníka jako druhého žalovaného do řízení rozhodl postupem dle ustanovení § 7 IZ a § 92 odst. 1 o.s.ř. usnesením ze dne 28. 3. 2017, č. j. 32 ICM 3179/2016-25 (KSOS 25 INS 10525/2016), které nabylo právní moci dne 19. 4. 2017. Ve výroku soud uvedl, že přibírá do řízení na straně žalovaného jako dalšího účastníka společnost OKD, a.s., IČ 26863154. Žalovaný č. 2 navrhoval zamítnutí žaloby s tím, že se zcela ztotožnil s argumentací žalovaného č. 1. Soud prvního stupně po provedeném dokazování rozhodl napadeným rozsudkem s odůvodněním v něm uvedeným.

7. Vady řízení, k nimž odvolací soud musí přihlídnout z úřední povinnosti (§ 212a odst. 5 o.s.ř.), nejsou žalobcem namítány a vady uvedené v ustanovení § 229 odst. 1, 2 písm. a) a b) a odst. 3 o.s.ř. z obsahu spisu nevyplývají. Ani jiné vady řízení, k nimž by odvolací soud, pokud by je zjistil, musel přihlížet, jen když by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 212 odst. 5 věta druhá o.s.ř.), odvolací soud nezjistil.
8. Soud prvního stupně se sice dopustil nepřesnosti v usnesení ze dne 28. 3. 2017, v jehož výrokové části „přibírá“ do řízení na straně žalovaného společnost OKD, a.s., ač měl výrok správně formulovat tak, že „připouští“ jeho vstup do řízení na straně žalované, avšak z kontextu výroku a odůvodnění usnesení je patrné, že soud skutečně postupoval podle ustanovení § 192 odst. 2 o.s.ř. a nikoliv podle ustanovení § 94 odst. 3 o.s.ř., které platilo pouze do 31. 12. 2013.
9. Skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku jsou správná a odvolací soud ze skutkového stavu soudem prvního stupně zjištěného vychází, když odvolací důvod směřující do zjištění skutkového stavu a spočívající v námitce, že soud dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním, naplněn není.
10. Nesprávná skutková zjištění a nesprávný skutkový závěr spatřuje žalobce v tom, že soud prvního stupně dospěl k nesprávnému skutkovému zjištění, že žalobce byl v poučení obsaženém ve vyrozumění žalovaného č. 1 poučen dostatečně, řádně a srozumitelně. Jím formulovaný odvolací důvod směřující do zjištěného skutkového stavu lze vyhodnotit tak, že má za to, že soud prvního stupně sice provedl všechny potřebné důkazy, avšak nevyhodnotil je způsobem odpovídajícím požadavkům ustanovení § 132 a násl. o.s.ř. Odvolací soud může dokazování zopakovat, avšak v daném případě by to bylo nadbytečné, když zjištění z vyrozumění učinil soud prvního stupně zcela správně.
11. Nad rámec zjištění soudem prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku učiněného, odvolací soud doplňuje, že ve vyrozumění, a to odstavci II. textu, je vyrozumění o tom, že pohledávka žalobce „byla insolvenčním správcem a dlužníkem částečně popřena“, uvedeno tučným písmem, tučně je též v dalším textu „č. P389“ a výše „5.260.687,50 Kč“. V důvodu popření je uvedeno, že stanovisko dlužníka je stejné jako je důvod popření insolvenčním správcem a v poučení je zcela jednoznačně dále uvedeno, že „Popřel-li nevykonatelnou pohledávku dlužník, žaloba se v souladu s ustanovením § 336 odst. 2 ins.z. podává též proti Dlužníku.“
12. Zjištěný skutkový stav soudem prvního stupně tedy vyplývá zcela jednoznačně z provedeného důkazu. Přesvědčení žalobce, že vyrozumění je svým obsahem zcela nedostatečné, považuje odvolací soud za zcela účelové tvrzení, když žalobce, jak to plyne ze znění odstavce II. podané žaloby, v němž zcela vynechal údaj o tom, že mu insolvenční správce sdělil, že pohledávku ve stejném rozsahu popřel i dlužník, nejen insolvenční správce, zcela ignoroval poučení,

že v takovém případě je třeba žalobu podat nejen proti insolvenčnímu správci, ale i proti dlužníku.

13. Zjištěný skutkový stav soud prvního stupně zcela správně po právní stránce též posoudil, pokud dovodil, že žaloba byla podána včas pouze proti žalovanému č. 1 – insolvenčnímu správci, a poněvadž nebyla v zákonné lhůtě podána též proti dlužníku, to je žalovanému č. 2, který pohledávku též popřel, nemůže žalobce být se žalobou úspěšný. Správně též dovodil, že nedostatek podání včasné žaloby též proti dlužníku může být zhojen tím, že dodatečně na návrh žalobce přistoupil dlužník – žalovaný č. 2 do řízení na straně žalované, když se tak stalo až po uplynutí zákonné lhůty k podání žaloby. Úvahy žalobce o tom, že mu lhůta k podání žaloby proti dlužníku dosud nezačala běžet, když ten ho samostatným vyrozuměním nevyrozuměl, nemůže obstát, neboť pro dlužníka takováto povinnost z právní úpravy provedené insolvenčním zákonem neplyne.
14. Ve vztahu k žalovanému č. 1 soud prvního stupně zcela správně zdůvodnil, proč je třeba žalobu vůči žalovanému č. 1 zamítnout. Tento závěr odvolací soud shledává zcela správným a ve vztahu k žalovanému č. 1 proto rozsudek soudu prvního stupně postupem dle ustanovení § 219 o.s.ř. potvrdil, a to i ve věcně správném výroku II. o náhradě nákladů řízení.
15. Ve vztahu k žalovanému č. 2 sice soud prvního stupně správně dovodil, že žaloba proti němu byla podána až po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby, avšak nerozhodl správně, když žalobu zamítl, a to přes úpravu provedenou ustanovením § 160 odst. 4 IZ.
16. Podle tohoto ustanovení žalobu podanou podle odst. 1 opožděně nebo osobou, která k tomu nebyla oprávněna, insolvenční soud odmítne. Stejně postupuje, má-li žaloba nedostatky, které se nepodařilo odstranit a které mu brání v řízení o ní pokračovat.
17. Ustanovení § 160 odst. 1 IZ stanoví, že incidenční spor se projedná a rozhodne na návrh oprávněné osoby, podaný v rámci insolvenčního řízení u insolvenčního soudu; tento návrh má povahu žaloby.
18. Lhůta k podání žaloby proti dlužníkovi, stejně jako proti insolvenčnímu správci, stanovená v ustanovení § 198 odst. 1 IZ, začala žalobci plynout dnem následujícím po doručení vyrozumění, k němuž došlo 22. 8. 2016, tedy dnem 23. 8. 2016, a poněvadž její 30. den připadl na den 10. 9. 2016, což byla sobota, skončila lhůta k podání žaloby v pondělí dne 12. 9. 2016, neboť od doručení vyrozumění uplynula lhůta delší než 15 dnů. Hmotněprávní účinky zahájení řízení vůči dlužníku – žalovanému č. 2, jehož přistoupení do řízení bylo soudem postupem dle ustanovení § 92 odst. 1 o.s.ř. připuštěno, nastaly dnem, kdy soudu došel písemný návrh žalobce na provedení tohoto opatření, tj. dnem 24. 2. 2017. Se zřetelem na to, že k včasnému podání žaloby bylo třeba, aby nejpozději dne 12. 9. 2016 byla žaloba i proti žalovanému č. 2 – dlužníku podána u soudu a že hmotněprávní účinky žaloby vůči žalovanému č. 2 nastaly až dnem 24. 2. 2017, je žaloba vůči žalovanému č. 2 opožděná a měla být z tohoto důvodu odmítnuta.
19. Z výše rozebraných důvodů odvolací soud postupem dle ustanovení § 220 odst. 1 o.s.ř. ve vztahu k žalovanému č. 2 rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. změnil tak, že žaloba proti němu se odmítá.
20. Vzhledem k tomu, že odvolací soud ve vztahu k žalovanému č. 2 rozsudek soudu prvního stupně změnil, rozhodl postupem dle ustanovení § 224 odst. 2 a § 143 o.s.ř. o náhradě nákladů řízení tak, že žalobce je povinen jejich náhradu žalovanému č. 2 v plné výši zaplatit, přičemž se jedná

o odměnu za 3 úkony právní služby, 3x režijní paušál a 21% DPH, tedy o částku 12.342 Kč, jak ji (byť podle jiného ustanovení) správně vyčíslil soud prvního stupně.

21. V odvolacím řízení žalobce nebyl úspěšný a vznikla mu proto povinnost dle ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. každému z žalovaných nahradit.
22. Pokud jde o žalovaného č. 1, vznikly mu náklady řízení za právní zastoupení, a to za 1 úkon právní služby - podání vyjádření k odvolání dle § 11 odst. 1 písm. k) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách a náhradách advokátů (dále jen advokátní tarif), v platném znění, a to úkon ve výši 3.100 Kč dle § 9 odst. 4 písm. c), k tomuto úkonu náleží dle § 13 odst. 1 a 3 paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč a k součtu těchto částek 3.400 Kč náleží dle § 138 o.s.ř. náhrada 21% DPH, jejímž plátcem zástupce žalovaného č. 1 je, tj. dalších 714 Kč. Celkovou částku náhrady nákladů odvolacího řízení, na niž žalovanému č. 1 vzniklo právo, činí tedy 4.114 Kč a tuto částku odvolací soud žalobce zavázal zaplatit žalovanému č. 1 k rukám jeho zástupce, který je advokát (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).
23. Žalovanému č. 2 vznikly v odvolacím řízení náklady jednak za právní zastoupení, a to za 2 úkony právní služby dle advokátního tarifu, a to za vyjádření k odvolání dle § 11 odst. 1 písm. k), a to ve výši poloviny úkonu, když ve zbývajících výši se tohoto práva žalovaný č. 2 výslovně vzdal a za účast u odvolacího jednání dle § 11 odst. 1 písm. g), odměna za 1 úkon činí rovněž 3.100 Kč, za 1 a půl úkonu 4.650 Kč. K těmto dvěma úkonům náleží 2x režijní paušál po 300 Kč, to je celkem 5.250 Kč. Dále mu vzniklo právo na náhradu za ztrátu času za 4 započaté půlhodiny dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3, tj. 400 Kč a náhrada cestovného z Ostravy do Olomouce a zpět při ujetí celkem 190 km, při vyhláskové ceně benzínu natural 95 29,50 Kč a paušální náhradě 4 Kč za ujetý kilometr, při průměrné spotřebě 12,7 l/100 km, to je cestovné celkem 1.532,50 Kč. K součtu všech těchto částek 7.182,50 náleží rovněž dle § 138 o.s.ř. náhrada 21% DPH, jejímž plátcem zástupce žalovaného č. 2 je, to je částka dalších 1.508,30 Kč. Celková částka nákladů odvolacího řízení, na jejíž náhradu žalovanému č. 2 vůči žalobci vzniklo právo, tak činí 8.690,80 Kč a odvolací soud žalobce zavázal mu tuto částku zaplatit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, pouze pokud na základě podaného dovolání dospěje dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 237 a § 239 o.s.ř.).

Olomouc 4. ledna 2018

JUDr. Marta Coufalová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Šlajsová.